

Bài dự thi: Người giáo viên hạnh phúc - 20-11

Họ tên: Vũ Minh Hải

Đơn vị: Trường TH, THCS & THPT Nobel School.

✧ ✧ Đôi Mắt ✧ ✧

Làm nghề giáo, tôi như người nông dân cặm cuì trên cánh đồng tri thức, ngày ngày gieo mầm yêu thương và hy vọng vào tâm hồn học trò. Những điều khiến trái tim tôi rung lên niềm hạnh phúc không phải là điểm số, cũng không phải là những lời khen ngợi mà chính là đôi mắt của học trò - những đôi mắt trong veo như mặt hồ buổi sớm, lấp lánh bao khát vọng, nhưng cũng chứa đựng những khoảng tối chưa ai chạm tới.

Trong vô vàn ánh mắt ấy, có một đôi mắt mà tôi không bao giờ quên - đôi mắt của Đông - một cậu học trò đặc biệt. Năm 2003, khi mới ra trường, tôi đã xin dạy hợp đồng ở trường Tiểu học Hà Giang, một trường thuộc vùng núi của huyện Hà Trung. Tôi được phân công chủ nhiệm lớp 5C, trong lớp có cậu học trò khá đặc biệt tên Đông. Đông là một cậu bé gầy guộc, lẳng lẽ, luôn ngồi ở góc lớp như cánh chim nhỏ rúc mình trong bóng tối. Đôi mắt em luôn lẩn tránh mọi ánh nhìn, lạc lõng và trống rỗng. Ánh mắt ấy không sáng lên khi tôi giảng bài, cũng chẳng phản chiếu niềm vui khi các bạn cười đùa. Đó là đôi mắt

nhủ dòng sông mùa đông, tình lặng và buồn bã.

Mỗi ngày đến lớp, tôi đều cố gắng để tạo một không gian lớp học thân thiện, vui tươi hy vọng có thể làm ấm lại đôi mắt ấy, nhưng đôi lại chỉ là những cái cười gượng, những câu trả lời miễn cưỡng. Đông vẫn lặng lẽ ngồi cuối lớp, ánh mắt thả trôi ra cửa sổ như đang chìm vào một thế giới riêng mà chẳng ai có thể chạm tới. Tôi tự hỏi đôi mắt ấy đang cất dấu điều gì? Phải chăng đó là nỗi cô đơn mở hồ hay là vết sẹo của những tổn thương mà em đã trải qua?

Tôi quyết định đến gần em hơn nữa. Ban đầu, khi tôi hỏi chuyện, đôi mắt em vẫn lặng tránh, ngại ngùng. Em chỉ đáp tôi bằng những câu trả lời ngắn ngủi như thể từng lời nói là viên đá nặng nề em phải gánh. Tôi không bỏ cuộc. Mỗi ngày đến lớp tôi luôn dành cho em những lời động viên, từng cái gật đầu dịu dàng, ánh mắt ấm áp mong rằng một ngày nào đó đôi mắt ấy sẽ sáng lên. Cuối cùng, vào một buổi chiều muộn, khi ánh nắng cuối ngày lấp ló ngoài khung cửa, Đông đã bắt đầu kể câu chuyện của mình, giọng nói như dòng suối nhỏ rì rả sau những ngày dài khô hạn. Qua câu chuyện, tôi biết được về hoàn cảnh của Đông. Bố mẹ em đã ly thân từ ngày em còn học lớp 3, bố đã đi bước nữa còn mẹ bỏ đi làm xa tận miền Nam. Em sống một mình với ông bà ngoại. Đôi mắt em dần ngấn lệ, long lanh phản chiếu sự cô đơn và khát khao được yêu thương. Sự khát

khao đó nặng trĩu trong đôi mắt của em.

Nghe câu chuyện của Đông, tôi thấy tim mình như lắng lại. Từ hôm đó, tôi biết rằng trách nhiệm của mình không chỉ là dạy học mà còn làm dịu đi những vết thương tinh thần cho các em, là người bạn đồng hành để đôi mắt ấy tìm lại niềm vui. Tôi luôn dành cho em sự quan tâm đặc biệt, mỗi lần gặp ánh mắt của em sáng lên một chút lòng tôi lại ấm áp hơn. Tôi vẫn còn nhớ ánh mắt rạng ngời của Đông khi nhận món quà nhỏ của tôi trước lớp mặc dù đó chỉ là một đôi dép tông bình thường. Thời gian trôi qua, đôi mắt ấy dần dần thay đổi. Mỗi lần đứng lên trả lời câu hỏi, em không còn cúi gằm mặt xuống nữa mà nhìn thẳng vào tôi ánh lên sự quyết tâm trông thấy. Em đã tích cực tham gia các hoạt động của lớp. Ngày em bước lên sân khấu biểu diễn trong cuộc thi văn nghệ cũng là lúc tôi nhận ra sự thay đổi trong đôi mắt Đông - đôi mắt từng u buồn và lạnh lẽo giờ đây như mặt trời bừng lên sau cơn mưa, sáng lấp lánh và tràn đầy sự sống. Khoảnh khắc ấy tôi vô cùng xúc động và hạnh phúc. Đó không chỉ là niềm vui của một người giáo viên khi thấy học trò mình trưởng thành mà còn là cảm giác mãn nguyện khi biết rằng tôi đã góp phần thắp sáng đôi mắt ấy, biến nó thành ngọn hải đăng dẫn bước cho em trong cuộc sống.

Các bạn đồng nghiệp thân mến, với tôi đôi mắt của học trò là chiếc la bàn định hướng cho nghề nghiệp của mình, là niềm hạnh phúc và lặng lẽ nhất. Nhìn vào đôi mắt các em tôi thấy bầu trời rộng mở, thấy cả những ước mơ và hoài bão đang nảy mầm, đang đầy sức sống. Chính những đôi mắt ấy nhắc tôi về ý nghĩa sâu xa của nghề giáo rằng người thầy không chỉ là người truyền đạt tri thức, mà còn là người chấp cánh cho những trái tim non nớt, giúp các em tìm thấy con đường tương lai của riêng mình.

Hạnh phúc của nghề giáo tuy giản dị nhưng thật vĩ đại mà chỉ những người đứng trên bục giảng mới có thể cảm nhận được. Hãy nâng niu và trân trọng những đôi mắt học trò, hãy nhìn thật sâu vào những đôi mắt ấy chúng ta sẽ tìm thấy niềm hạnh phúc.

Thành phố Thanh Hóa

✧ 20-11 ✧
2024